

Onraad!

Eerste druk, februari 2012
© 2012 Caroline Rossen

ISBN: 978-90-484-2286-9
NUR: 283

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Caroline Rossen

Onraad!

Hoofdstuk 1

Het was stil en warm in de klas. Het was al de hele maand zo warm geweest dat het wel zomer leek. De leerlingen zaten gebogen over een ingewikkelde opdracht in een biologieproefwerk en hier en daar klonken geluiden van frustratie.

Sara had moeite zich te concentreren door de warmte. Ze keek steeds om zich heen naar de anderen. Sommigen zaten een beetje dromend voor zich uit te staren. Waarschijnlijk waren ze aan het bedenken wat het antwoord op een vraag zou moeten zijn. Anderen waren druk aan het schrijven. Ze zag zelfs iemand die al aan het tweede velletje papier toe was. Een jongen achterin zette net met een boze blik strepen door zijn werk.

Sara's blik viel op Jochum die schuin achter haar zat, een lange, slungelige jongen met donker haar. Hij was één van degenen die druk aan het schrijven was. Logisch wel, Jochum was een kei in dit vak. Juist op dat moment keek hij even op en zag haar kijken. Sara glimlachte naar hem en met een rood hoofd dook hij weer naar beneden om iets op te schrijven wat hij meteen daarna weer doorstreepte. Sara boog zich met een grijns over haar papier. Ze vond Jochum leuk en wist dat hij haar ook wel mocht, maar die jongen was zo verlegen als wat. Elke keer als hij haar zag kreeg hij een enorm rood hoofd. Lizzie, haar beste vriendin, vond hem maar een slome en begreep niet wat zij in hem zag.

Eigenlijk viel Sara vooral op zijn ogen. Ze waren donkerbruin met lange wimpers. Ze kon ook precies zien wanneer hij een grapje ging maken, want dan was het net alsof er een soort lichtere stipjes in zijn ogen kwamen. Oké, hij slingerde een beetje raar met zijn armen als hij liep, maar zelfs dat vond ze niet erg.

Sara's blik viel op de klok. Shit, nog maar 7 minuten! Toch nog maar even naar die opdracht kijken. Hij telde mee voor haar eindcijfer en dat cijfer zat gevaarlijk dicht tegen een onvoldoende aan. Ze concentreerde zich op de woorden op het papier voor haar en herhaalde ze zachtjes in zichzelf: Hoe heten de verschillende onderdelen van een bloem? Dat hadden ze pas nog behandeld in de les, dus dat antwoord wist ze gelukkig wel.

Ineens gleden haar pen als vanzelf over het papier voor haar. Sara keek stomverbaasd wat ze had geschreven. ХТС. Waar sloeg dat nou weer op? Ze wist niet eens wat het betekende. Als het al iets betekende. Snel streepte ze de letters door en keek naar de klok.

Nog maar een paar minuten en ze moest nog één vraag. Geen tijd meer om er een lang verhaal van te maken, maar in ieder geval had ze een deel van het goede antwoord. Opgelucht legde ze haar pen neer en keek naar de meester. Meester Job was een leuke leraar, maar hij lette wel goed op de tijd. Als het tijd was om te stoppen met een opdracht mocht je ook niet meer verder schrijven, je mocht alleen nog maar je zin afmaken.

Tot haar verbazing zat meester Job met een diepe frons op zijn voorhoofd naar een stapel papieren op zijn bureau te kijken. Hij leek helemaal niet in de gaten te hebben dat het al tijd was. Vreemd. Hij zag eruit alsof hij diep in gedachten was.

Maar Sara vond het niet erg, zo had ze nog mooi even de kans om wat meer op te schrijven.

Gauw krabbelde ze nog wat zinnen neer. Om haar heen hoorde ze inmiddels al wat geschuifel van andere leerlingen die zich afvroegen waar het eindsignaal bleef. Inmiddels waren er al minstens 2 extra minuten verstreken.

Op dat moment keek meester Job op van zijn werk en zag dat het hoog tijd was om af te blazen. ‘Stoppen maar jongens, de tijd is al lang voorbij!’ riep hij. ‘Geef alle papieren maar door naar voren. Volgende week krijgen jullie de uitslag. En vergeet niet: dit punt telt mee voor je eindcijfer! Huiswerk voor de volgende keer is hoofdstuk 5. Zorg dat je het voorbereid hebt en de bijbehorende opdrachten hebt gemaakt voor de volgende les, want het is pittige stof.’

Er klonk gekreun en sommige leerlingen protesteerden. ‘Ah, meester! Dat is hartstikke veel en het is zo warm!’ Ze wisten dat meester Job nog wel eens wat minder huiswerk wilde geven als ze het goed wisten te brengen. Maar dit keer werkte het niet want de meester kreeg een kleur van irritatie. ‘Hou op met dat gezeur, jullie hebben ook altijd wat te klagen! Dit is jullie huiswerk en daarmee basta! Tot volgende week.’ En met die woorden pakte hij snel zijn spullen op en liep het lokaal uit.

‘Nou ja zeg! Wat is er met hem aan de hand?!’ vroeg één van Sara’s klasgenoten zich hardop af. ‘Weet ik veel,’ zei een ander. Al napratend over de vreemde reactie van meester Job begonnen de leerlingen het lokaal te verlaten.

Sara wachtte even tot Lizzie klaar was en samen liepen ze naar buiten. De biologielees was ook meteen de laatste les van de dag, dus ze mochten nu eindelijk van het zonnetje gaan genieten.

‘Wat heb jij opgeschreven bij die opdracht over die bloem?’ vroeg Lizzie aan Sara.

‘Ik kon me gelukkig nog herinneren dat we het er tijdens een les over gehad hebben, maar ik moest wel even goed nadenken voor ik het weer wist. En het rare was dat ik op een gegeven moment iets aan het opschrijven was wat echt nergens op sloeg. En ik heb geen idee waar het vandaan kwam.’

Lizzie lachte nieuwsgierig. ‘Wat was dat dan?’

‘Nou ja... ik schreef op: xTC. Weet jij of dat iets betekent?’

‘Ja wat dacht je!! Je zat zeker met je hoofd bij een feestje ofzo!’ Lizzie lag half in een deuk. ‘Zeg het nog maar eens, maar nou in het Engels. Ex tie Cie. Extacy!! Je weet wel, die pillen waarmee je helemaal uit je dak gaat op een party! Dat wordt ook wel eens geschreven als xTC.’

Sara keek even verbaasd en begon toen ook te lachen. ‘xTC, da’s een goeie. Daar had ik helemaal niet aan gedacht. Als je het uitspreekt klinkt het ook ineens veel bekender. Volgende keer schrijf ik dat gewoon op als ik het antwoord op een vraag niet weet. Kijken hoe meester Job dan reageert.’

‘Hopelijk wat vriendelijker dan vandaag, zeg. Ik heb hem nog nooit zo chagrijnig meegemaakt. En dan ook nog al dat huiswerk opgeven,’ zei Lizzie verontwaardigd.

‘Hé, hebben jullie het over meester Job?’ klonk een stem achter hen. De meiden keken om en zagen Paul en Jochum staan. Paul, een lange blonde jongen, keek vragend naar Sara en Lizzie. ‘Die was behoorlijk uit z’n hum, ja. Maar waar stonden jullie zo om te lachen?’ vroeg hij nieuwsgierig.

Lizzie vertelde van Sara en haar xTC. Beide jongens moesten ook

lachen en Jochum voegde er aan toe dat volgens hem de formule om xTC te maken toch wel wat ingewikkelder was dan dat.

‘Wil je zeggen dat jij zou weten wat je nodig hebt om die pillen te kunnen maken?’ vroeg Sara verbaasd.

Jochum keek een beetje verlegen doordat hij plots in het midden van de aandacht stond en hij dacht even na. ‘Nou ja, met een beetje speuren op internet zou het me vast wel lukken om daar informatie over te vinden, denk ik. Ik heb alleen niet zo’n zin om in de cel te belanden. Dus als je het niet erg vindt begin ik daar maar niet aan.’ Hij keek hen veelbetekenend aan.

‘En zou je die pillen dan ook echt kunnen maken?’ vroeg Lizzie.

‘Welnee! Daar moet je echt wel wat meer verstand van scheikunde voor hebben hoor. Vraag het meester Job, hij geeft ook scheikunde, dus die zal dat soort dingen vast wel weten,’ antwoordde Jochum.

‘Uh, ander keertje misschien. Als hij niet meer zo chagrijnig is,’ zei Lizzie droog. ‘Oh shit, ik moet rennen. Ik heb over 5 minuten pianoles en het is minstens 10 minuten fietsen naar de muziekschool! De groeten, jongens. Sara, ik zie je morgen wel bij de brug om naar school te fietsen, hè?’ Dat laatste riep ze terwijl ze een spurt nam naar de fietsenstalling.

‘Tot morgen!’ riep Sara haar na.

Jochum en Paul moesten een andere kant op naar huis dan zij, dus kort daarna namen de anderen ook afscheid van elkaar.

Tijdens het korte fietstochtje naar huis bleef het Sara toch dwars zitten wat haar was overkomen bij de biologies. Ze had een raar gevoel bij het hele verhaal. En dat rare gevoel herkende ze. Er was namelijk één ding waar ze eigenlijk helemaal niks van wilde weten en waar zelfs haar beste vriendin niks van af wist. De enige met wie ze er wel eens over kon praten was oma. Oma kon zich namelijk precies voorstellen hoe Sara zich voelde, want zij had hetzelfde probleem. Hoewel zij het liever een ‘gave’ noemde. Sara en haar oma hadden namelijk beide een soort extra zintuig. Of zoals oma het vaak zei: ons gevoel is wat beter ontwikkeld dan dat van de meeste mensen. In de praktijk hield dat in dat Sara soms gedachten en gevoelens van mensen om haar heen op-

ving. Meestal waren dat heel onschuldige dingen, zoals wanneer haar moeder die altijd aan de lijn deed, intens zat te denken aan een bonbon of aan iets anders lekkers. Andere keren voelde ze dat haar vader die politiemann was, zich zorgen maakte over iets op zijn werk. Haar ouders wisten uiteraard van haar gave, al was het maar vanwege oma, haar vaders moeder. Papa had vroeger met oma ook wel eens rare dingen meegemaakt, maar hij gooide het meestal op toeval. Of gewoon geluk hebben. Zelf had hij helemaal geen talent in deze richting en hij vond het dan ook moeilijk om zich er een voorstelling van te maken.

Ook Sara's moeder wist niet goed wat ze er mee aan moest. Vroeger, toen Sara nog klein was, had ze wel eens geprobeerd er met haar ouders over te praten, maar de reactie was dan meestal: kind, doe niet zo raar. Wat moeten andere mensen wel niet denken als ze je zo horen praten! Probeer het maar gewoon te negeren, dan gaat het vanzelf over.

En dus had Sara dat geprobeerd. Maar daarmee ging het niet over! Het enige verschil was dat ze het er sindsdien maar niet meer met haar ouders over had. Alleen met oma.

En nu dat xTC-geval. Waar, of liever gezegd van wie, was dat vandaan gekomen? Het kon natuurlijk iets vrij onschuldigs zijn. De gedachte van iemand die aan een feestje dacht of zo, of misschien iemand die aan een spannende film zat te denken. Sara wist het niet en omdat ze er toch niet uit kwam besloot ze het voorlopig maar uit haar hoofd te zetten. Ze zou het er later wel een keer met oma over hebben.

Thuis aangekomen zette ze haar fiets in de schuur en liep naar de achterdeur die uitkwam op de keuken. Binnen hoorde ze Sammie, haar hond, al tekeer gaan. Ze opende de deur en meteen sprong er jankend en piepend van blijdschap een kleine witte wervelwind op haar af.

'Dag Sammie! Het vrouwtje is weer thuis hoor. Heb je me gemist?' Sara tilde het hondje op en knuffelde het. 'Zullen we zometeen lekker een eindje gaan lopen? Wil Sammie mee?'

'Mee' was het toverwoord voor Sammie. Zodra hij dat hoorde wist hij dat er een rondje om het meer zou volgen. Het huis lag namelijk vlakbij een klein meer, en daar mocht hij los lopen.

‘Hoi Sara,’ sprak Betsy, een gezette, wat oudere vrouw vanuit de keuken. Betsy zorgde ervoor dat het huis schoon werd gehouden, en er iedere dag eten gekookt werd.’ Ja, hij heeft je gemist hoor. Hij stond al op de uitkijk. Dat gekke beest weet precies wanneer jij thuis komt. En hij dus uit mag. Heb je een leuke dag gehad op school?’

‘Ging wel,’ zei Sara terwijl ze de hond terug op de grond zette. ‘Ik pak eerst even iets te drinken en dan neem ik Sammie mee voor een rondje meer.’ Ze trok de koelkast open en pakte er een pak sap uit. ‘Weet je of pap en mam vanavond vroeg thuis zijn?’ vroeg ze aan Betsy.

‘Je vader belde net dat hij pas laat thuis zal zijn. Eén of andere lastige zaak. Van je moeder heb ik niks gehoord, dus die zal er over een uurtje wel zijn. Dan heb ik ook het eten klaar. Zorg je dat je op tijd terug bent met de hond?’

‘Ja hoor, het is veel te warm om lang te wandelen!’ Sara dronk haar beker leeg, deed Sammie zijn riem om en liep naar de deur. ‘Tot straks!’ riep ze naar Betsy terwijl ze naar buiten liep. Ha fijn, dacht ze, mam komt op tijd thuis voor het eten. Jammer dat pap er niet zou zijn, maar goed, je kon niet alles hebben. Beide ouders hadden een drukke en verantwoordelijke baan en het was een zeldzaamheid om met het hele gezin aan het avondeten te zitten.

‘Kom op Sam! Stukje rennen!’ riep ze tegen de hond die meteen enthousiast een sprint nam en haar in zijn enthousiasme bijna liet struikelen. Lachend rende Sara met de hond richting het meer.

Een half uurtje later kwam ze warm en bezweet en met een hijgende hond aan de lijn weer terug bij het huis. Binnen had Betsy slecht nieuws. Haar moeder had inmiddels gebeld dat ze het niet zou redden om op tijd voor het eten thuis te zijn. Sara moest maar alleen eten, zij nam wel een snelle hap op haar werk.

Sara’s gezicht betrok. Hè bah, ze had zich er juist op verheugd om samen met haar moeder te eten en wat te kletsen. Dat werd dus weer alleen eten.

Maar Betsy had ook nog goed nieuws. Oma had toevallig gebeld vlak nadat Sara’s moeder had afgebeld en toen zij dat bericht hoorde

bood ze meteen aan langs te komen voor de gezelligheid. En om mee te eten natuurlijk. Oma was namelijk een hele slechte kok. Op één of andere manier kreeg ze het zelfs voor elkaar om soep aan te laten branden, dus die was al lang blij als ze van Betsy's kookkunsten kon meegenieten. En Betsy, die toch voor twee personen had gekookt, had geen enkel bezwaar. Om zeven uur zat haar werkdag er meestal op en ze vond het altijd sneu om Sara in haar eentje achter te laten. Eigenlijk vond ze het maar niks dat Sara's ouders haar zo vaak alleen lieten vanwege hun werk. Om het een beetje goed te maken was ze dan maar extra hartelijk tegen haar en maakte ze vaak wat lekkere hapjes klaar voor 's avonds bij de tv. Dat oma nu langs zou komen maakte dan ook dat ze met een gerust gevoel straks naar huis kon gaan, want zoals ze wist was Sara dol op haar grootmoeder.

Sara's humeur klaarde direct op toen ze hoorde dat oma haar vanavond gezelschap zou houden. Eerst maar even snel gaan douchen en dan kon ze straks mooi meteen met oma bespreken wat er vandaag op school was gebeurd!

Toen Sara een tijdje later fris gedoucht weer beneden kwam vond ze oma gezellig pratend met Betsy in de keuken, terwijl die laatste bezig was om het eten op tafel te zetten.

'Betsy, wat ziet dat er weer heerlijk uit!' zei oma verheugd. 'Als jij er niet was at ik vanavond weer aangebrande aardappelen en erwtenjes.'

Betsy, die oma's kookkunsten kende, lachte hartelijk. 'U bent altijd van harte welkom, mevrouw van der Vliet. En het is voor Sara ook gezelliger als ze niet alleen hoeft te eten. Het toetje staat in de koelkast. Ik ruim nog even de keuken op en dan ga ik weer eens naar huis. Sara, doe jij alles straks even in de vaatwasser en zet je de restjes eten in de koelkast?'

'Prima hoor, oma helpt me wel even,' antwoordde Sara.

'Kind, heb een beetje respect voor mijn oude botten!' lachte oma voor de grap.

'Ach oma, u bent nog hartstikke jong!! Volgens mij heb ik de jongste oma van de hele wereld!'

‘Ik merk het al, ik kom er niet onderuit, dat wordt helpen opruimen vanavond.’ Oma lachte vrolijk.

Terwijl Betsy verdween naar de keuken schepten Sara en oma hun bord vol.

Een minuut of tien later stak de huishoudster haar hoofd om de hoek van de deur, wenste hen een prettige avond en vertrok naar haar eigen huis.

‘Zo Saar, vertel eens. Is er nog iets spannends gebeurd de laatste tijd?’ vroeg oma.

‘Nou, eigenlijk is er wel iets raars gebeurd ja. Vandaag bedoel ik. Op school.’ Sara fronste haar wenkbrauwen terwijl ze nadacht hoe ze wat vandaag op school gebeurd was uit moest leggen. ‘Tijdens de biologieles had ik ineens weer zo’n rare ingeving. U weet wel. Ik was een antwoord aan het schrijven op een proefwerkvraag en ineens had ik opgeschreven xTC!’

‘Kind, ik ben een oud mens, ik weet niks van dat soort dingen. Waarom is dat raar om op te schrijven?’

‘Omdat het niks betekent! Althans, ik zou niet weten wat het betekent. En ik had er zo’n vreemd gevoel bij. Net alsof ik het niet zelf had bedacht, maar alsof iemand het me influisterde. En later vertelde ik het aan Lizzie en die zei dat het wel op een formule voor extacy leek, omdat de naam er op lijkt. Wat vindt u daar nou van?’ Sara keek vragend naar oma.

Die was even diep in gedachten verzonken. ‘Tja meid, het klinkt wel alsof je iets hebt opgepikt van iemand om je heen. Maar het kan ook best een hele onschuldige gedachte zijn geweest. Je hoeft je niet meteen zorgen te maken! Of zijn er misschien nog meer rare dingen gebeurd waardoor je denkt dat het belangrijk is?’

‘Nee, ik geloof van niet. Behalve dat het bloedjeheet was in de klas. Zelfs meester Job, onze biologieleeraar, had er last van. Hij was hartstikke chagrijnig en dat is hij anders nooit.’

‘Nou, ik denk ik dat je je er nu maar niet al te druk om moet maken. Hou gewoon de komende dagen je ogen en oren goed open en als er weer zoiets gebeurt moet je het me maar even laten weten. Dat ene woordje zegt toch niet zo veel,’ sprak oma geruststellend.

Sara dacht even na en knikte toen bevestigend. ‘Oké oma. Oh, ik haal even het toetje.’

Ze aten verder hun maaltijd op en ruimden daarna de tafel af. Vervolgens brachten ze gezellig samen de rest van de avond voor de televisie door.